

Sygn. akt II C 328/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR A. Z. (1)

Protokolant: sekr. sąd. M. P.

po rozpoznaniu w dniu 22 września 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa Gminy Ł.

przeciwko P. D. (1)

o zapłatę

na skutek sprzeciwu pozwanej od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, wydanego przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi w dniu 28 kwietnia 2015 roku, w sprawie o sygnaturze akt II Nc 626/15

1. oddala powództwo;

2. zasądza od Gminy Ł. na rzecz Gminy Ł. kwotę 2.417 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt II C 328/17

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 22 kwietnia 2015 roku powód Gmina Ł. Administracja Zasobów Komunalnych Ł. wniosła zasądzenie od pozwanych A. Z. (1) i P. D. (1) solidarnie na jej rzecz kwoty 10.783,65 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania. Wniosła o wydanie nakazu w postępowaniu upominawczym.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, A. Z. (1) była najemcą lokalu numer (...) przy ul. (...) w Ł.. Umowa najmu została wypowiedziana z uwagi na zaległości czynszowe, po uprzednim wezwaniu do zapłaty. Wyjaśniła, że pozwem dochodzi kwoty 10.101,74 zł z tytułu należności głównej za okres od 10 grudnia 2012 roku do 30 kwietnia 2014 roku oraz kwoty 681,91 zł z tytułu odsetek za okres od 11 grudnia 2012 roku do 30 kwietnia 2014 roku. Powódka wzywała pozwane do zapłaty zaległości, jednak bezskutecznie.

(pozew k.2-5)

Nakazem zapłaty z dnia 28 kwietnia 2015 roku, wydanym w postępowaniu upominawczym, w sprawie o sygnaturze akt II Nc 626/15, Referendarz sądowy Sądu Rejonowego dla Łodzi –Widzewa w Łodzi nakazał aby pozwane zapłaciły powodowi solidarnie kwotę dochodzoną pozwem oraz orzekł o kosztach procesu.

(nakaz zapłaty k.18)

Przesyłka zawierająca odpis nakazu zapłaty i odpis pozwu dla P. D. (1) wysłana na adres: „ul. (...), (...)-(...) Ł.” została zwrócona po powtórnej awizacji.

(przesyłka pocztowa k.22)

W dniu 29 marca 2016 roku pozwana P. D. (1) złożył sprzeciw od nakazu zapłaty z dnia 28 kwietnia 2015 roku. Wniosła o oddalenie powództwa w całości. Pełnomocnik pozwanej wskazał, że pozwana od 2007 roku nie zamieszkuje w lokalu numer (...) przy ul. (...) w Ł., kiedy to zamieszkała u swojej zmarłej babci. Podał, że w okresie od 20 sierpnia 2011 roku do chwili obecnej pozwana zamieszkiwała wraz z mężem w wynajmowanych lokalach. W tej sytuacji, brak jest podstaw do przyjęcia, że P. D. (1) odpowiada wobec powódki za bezumowne korzystanie z lokalu.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k.39-40)

Postanowieniem z dnia 6 października 2016 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi na skutek wniosku pozwanej P. D. (1) o przywrócenie terminu do wniesienia zażalenia na postanowienie z dnia 9 września 2016 roku o nadaniu klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 28 kwietnia 2015 roku, przywrócił pozwanej P. D. (1) termin do wniesienia zażalenia na postanowienie z dnia 9 września 2015 roku o nadaniu klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 28 kwietnia 2015 roku.

Postanowieniem z dnia 17 października 2016 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi uznał zażalenie pozwanej P. D. (1) na postanowienie z dnia 9 września 2015 roku o nadaniu klauzuli wykonalności za oczywiście uzasadnione i uchylił zaskarżone postanowienie, a postanowieniem z dnia 9 listopada 2016 roku oddalił wniosek powódki o nadanie nakazowi zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 28 kwietnia 2015 roku klauzuli wykonalności.

(zażalenie z wnioskiem o przywrócenie terminu k.83- 93 i k.33-38, pismo k.97-98, postanowienie k.128, k.130, k.132)

Odnosząc się do sprzeciwu złożonego przez pozwaną P. D. (1), pełnomocnik powódki podtrzymał dotychczasowe wnioski i twierdzenia. Wskazał, że pozwana nie informowała strony powodowej o opuszczeniu lokalu, a wśród dokumentów dotyczących lokalu brak jest protokołu zdawczo –odbiorczego lokalu bądź kluczy. Podniósł, że pozwana nie wykazała zmiany miejsca zamieszkania, a złożone umowy najmu nie świadczą o tym, że w okresie objętym pozwem P. D. (1) nie zamieszkiwała w spornym lokalu.

(pismo pełnomocnika powódki k.121-122)

Na rozprawie w dniu 28 kwietnia 2015 roku pełnomocnicy stron podtrzymali dotychczasowe stanowisko.

(protokół rozprawy k.152-153, nagranie 00:02:41-00:04:27)

Zarządzeniem wydanym na rozprawie w dniu 28 kwietnia 2015 roku, przyjęto sprzeciw pozwanej P. D. (1) od nakazu zapłaty z dnia 28 kwietnia 2015 roku, wydanego w postępowaniu upominawczym, w sprawie o sygnaturze akt II Nc 626/15, jako wniesiony w terminie oraz uchyłono zarządzenie o uznaniu za doręczoną przesyłki zawierającej nakaz zapłaty oraz odpis pozwu wraz z pouczeniem dla P. D. (2).

(zarządzenie protokół rozprawy k.156-157)

Do zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

(protokół rozprawy k.172-173, nagranie 00:01:28-00:01:52 i 00:03:02-00:04:30)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Gmina Ł. jest właścicielem lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł. przy ulicy (...). A. Z. (1) najemcą była lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł. przy ulicy (...) na podstawie umowy najmu z dnia 25 października 2001 roku.

Pismem z dnia 13 września 2012 roku umowa najmu została wypowiedziana z zachowaniem miesięcznego terminu wypowiedzenia, ze skutkiem na dzień 30 listopada 2012 roku z uwagi na zaległości czynszowe.

(dowód: kserokopia umowy najmu k.14-17, kserokopia wypowiedzenia z kserokopią przesyłki k.13-13v.)

Wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi z dnia 26 lutego 2015 roku, wydanym w sprawie o sygnaturze akt VIII C 2458/14, nakazano A. Z. (1), P. D. (1) i K. D. opóźnienie lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł. przy ulicy (...). W wyroku ustalono, że A. Z. (1) i K. D. przysługuje prawo do lokalu socjalnego.

(dowód: kserokopia wyroku k.163)

P. D. (1) i P. D. (3) zawarli związek małżeński w dniu 25 sierpnia 2007 roku. Po ślubie przez okres roku zamieszkiwali z matką P. A. Z. w lokalu numer (...) przy ul. (...) w Ł.. Po kolejnej awanturze rodzinnej z A. Z. (1), która nadużywała alkoholu, pozwana wraz mężem i synem K. w pośpiechu opuściła lokal numer (...) przy ul. (...) w Ł.. P. D. (1) i P. D. (3) zabrali wówczas ze spornego lokalu większość swoich rzeczy. Część rzeczy pozwanej i jej męża A. Z. (1) wyrzuciła przez okno. W lokalu pozostała suknia ślubna P. D. (1), garnitur P. D. (3), ich łóżko oraz serwis będący prezentem ślubnym. Na żądanie A. Z. (1) pozwana opuszczając sporny lokal pozostawiła matce swój komplet kluczy do lokalu.

P. D. (1) i P. D. (3) zamieszkali wówczas z matką P. D. (4) D. w Ł. przy ul. (...), gdzie przebywali przez okres około roku. Następnie P. D. (1) z mężem zamieszkali z babką P. T. K., która po przebytych udarze wymagała opieki wnuczki. Od 20 sierpnia 2011 roku P. D. (3) i P. D. (1) zamieszkiwali w lokalu numer (...) przy ul. (...) w Ł., który wynajmowali od P. D. (5), ale z przyczyn finansowych musieli zrezygnować z wynajmowania tego lokalu i zamieszkać z bratem P. Ł. D. w Ł. przy ul. (...).

W dniu 23 maja 2013 roku P. D. (3) zawarł umowę najmu lokalu mieszkalnego numer (...) przy ul. (...) w Ł., gdzie zamieszkał z żoną P. D. (1) i dzieckiem. W tym lokalu pozwana P. D. (1) zamieszkuje z rodziną do chwili obecnej.

Podejmowane przez P. D. (1) i P. D. (3) próby odebrania stanowiących ich własność rzeczy pozostawionych w lokalu numer (...) przy ul. (...) w Ł. zakończyły się niepowodzeniem. A. Z. (1) nie odbierała telefonów od córki i zięcia lub kończyła rozmowy wyzwiskami pod ich adresem. Twierdziła również, że pozostawione rzeczy stanowią jej własność. Pozwana nie podejmowała kroków prawnych, aby odzyskać pozostawione w lokalu rzeczy, gdyż chciała zerwać kontakty z matką.

Po opuszczeniu lokalu numer (...) przy ul. (...) w Ł. P. D. (1) nie utrzymywała kontaktów z matką. A. Z. (1) nigdy nie przekazała jej żadnej korespondencji do niej kierowanej ani nie informowała o tym, że ma do odbioru awizowaną korespondencję.

(dowód: umowa najmu k.41-43 i k.44-46, k.47-50, protokół zdawczo – odbiorczy k.51, potwierdzenia przelewów k.52-59, zeznania świadka P. D. (3) – protokół rozprawy z dnia 28 kwietnia 2017 roku k.153-154, nagranie 00:06:53-00:22:18, zeznania świadka Ł. D. – protokół rozprawy z dnia 28 kwietnia 2017 roku k.154-155, nagranie 00:24:32-00:35:35, przesłuchanie pozwanej P. D. (1) – protokół rozprawy z dnia 28 kwietnia 2017 roku k.155-156, nagranie 00:36:47-00:52:38)

Powódka pismami z dnia: 14 stycznia 2013 roku i 16 kwietnia 2014 roku wzywała A. Z. (1) i P. D. (1) do uregulowania należności za korzystanie z lokalu mieszkalnego numer (...) przy ulicy (...) w Ł..

(dowód: kserokopie wezwań do zapłaty z kserokopiami zwróconych przesyłek k.10-12 v.)

Należność za bezumowne korzystanie z lokalu mieszkalnego numer (...) przy ul. (...) w Ł. za okres od 10 grudnia 2012 roku do dnia 30 kwietnia 2014 roku wynosi 10.783,65 zł, w tym należność główna w kwocie 10.101,74 zł oraz odsetki ustawowe za opóźnienie w kwocie 681,91 zł.

(dowód: tabela należności za bezumowne korzystanie z lokalu k.9)

Uchwałą NR XXIII/561/16 Rady Miejskiej Ł. z dnia 20 stycznia 2016 roku z dniem 01 kwietnia 2016 roku utworzono jednostkę budżetową Zarząd Lokali Miejskich poprzez połączenie jednostek budżetowych: Administracji Zasobów Komunalnych Ł., Administracji Zasobów Komunalnych Ł., Administracji Zasobów Komunalnych Ł., Administracji Zasobów Komunalnych Ł., Administracji Zasobów Komunalnych Ł., Administracji Zasobów Komunalnych Ł..

(okoliczność znana Sądowi z urzędu)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W rozpoznawanej sprawie strona powodowa żądała ostatecznie zasądzenia od pozwanej P. D. (1), solidarnie z A. Z. (1), w stosunku do której uprawomocnił się nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 28 kwietnia 2015 roku, wydany w sprawie o sygnaturze akt II Nc 626/15, kwoty 10.783,65 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 22 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty, w związku z korzystaniem z lokalu mieszkalnego numer (...) przy ul. (...) w Ł., bez tytułu prawnego, w okresie od 10 grudnia 2013 roku do 30 kwietnia 2014 roku.

Pozwana P. D. (1) podnosiła natomiast, że w okresie objętym pozwem nie przebywała, nie zamieszkiwała i nie korzystała ze spornego lokalu.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do kwestii formalnych, należy wskazać, że w niniejszej sprawie zostało dowiedzione, że odpis nakazu zapłaty z dnia 28 kwietnia 2015 roku nie został P. D. (1) skutecznie doręczony, gdyż korespondencję dla pozwanej przesłano na adres, pod którym nie zamieszkiwała.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że w dacie wniesienia pozwu oraz także później, P. D. (1) nie zamieszkiwała pod adresem wskazanym w pozwie, dlatego nie można uznać doręczenia korespondencji dla pozwanej, zawierającej odpis nakazu zapłaty, wraz z odpisem pozwu z załącznikami oraz pouczeniem, za skuteczne z powołaniem się na przepis art. 139 k.p.c. (tak też Sąd Najwyższy m.in. w postanowieniu z dnia 30 sierpnia 2000 roku, V CKN 1384/00, opubl. L., Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 22 marca 1995 roku, II CRN 4/95, opubl. L.; Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 1 lipca 1967 roku, III PRN 47/67, opubl. L.).

Skoro przed datą wniesienia przez pozwaną P. D. (1) sprzeciwu od nakazu zapłaty, odpis nakazu zapłaty nie został jej skutecznie doręczony, to nie może być mowy o uchybieniu przez pozwaną terminowi do wniesienia tego sprzeciwu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał sprzeciw pozwanej P. D. (1) za wniesiony w terminie, co skutkowało utratą mocy przedmiotowego nakazu zapłaty w całości, w stosunku do P. D. (1). Z tych samych przyczyn, uchylono zarządzenie o uznaniu za doręczoną przesyłki zawierającej nakaz zapłaty dla P. D. (1).

Przechodząc do aspektów merytorycznych sprawy, wskazać należy, że w sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana P. D. (1) kwestionowała fakt zamieszkiwania w lokalu, którego pozew dotyczy, w okresie objętym pozwem oraz istnienie podstawy odpowiedzialności wobec powódki za bezumowne korzystanie ze spornego lokalu.

Zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (t.j. Dz.U. z 2005r., Nr 31, poz. 266), osoby zajmujące lokal bez tytułu prawnego są obowiązane do dnia opróżnienia lokalu, co miesiąc uiszczać odszkodowanie. Odszkodowanie, o którym mowa w ust. 1, odpowiada wysokości czynszu, jaki właściciel mógłby otrzymać z tytułu najmu lokalu. Jeżeli odszkodowanie nie pokrywa poniesionych strat, właściciel może żądać od osoby, o której mowa w ust. 1, odszkodowania uzupełniającego (art. 18 ust. 2 powołanej ustawy). Osoby uprawnione do lokalu zamiennego albo socjalnego, jeżeli sąd orzekł o wstrzymaniu wykonania opróżnienia lokalu do czasu dostarczenia im takiego lokalu, odpłacają odszkodowanie w

wysokości czynszu albo innych opłat za używanie lokalu, jakie byłyby obowiązane opłacać, gdyby stosunek prawny nie wygasł (art. 18 ust. 3 ustawy o ochronie praw lokatorów).

Przepis art.18 ust.1 ustawy o ochronie praw lokatorów jest przepisem szczególnym, zależnie od przyjętej koncepcji charakteru przewidzianej w nim odpowiedzialności, w stosunku, do przepisów regulujących generalne zasady odpowiedzialność kontraktowej (art. 471 k.c.) i tzw. roszczeń uzupełniających (art. 224 i 225 k.c.). Wskazuje na to jego treść i lokalizacja w szczególnej w stosunku do Kodeksu cywilnego ustawie. Pogląd taki jest wyrażany również w literaturze. Rozwinięciem tego przepisu są jego ustępy drugi i trzeci. Przewidziane w art. 18 ust. 2 i 3 ustawy o ochronie praw lokatorów sposoby ustalenia odszkodowania zostały uregulowane odmiennie. Odszkodowanie należne właścicielowi lokalu na podstawie art. 18 ust. 2 wskazanej ustawy odpowiada czynszowi, jaki właściciel mógłby otrzymać z tytułu najmu. Chodzi więc o możliwy do uzyskania, w hipotetycznej sytuacji, w której lokal zostaje opróżniony, czynsz wolnorynkowy. Właściciel lokalu może ponadto żądać, jeżeli ustalone w ten sposób odszkodowanie nie pokrywa strat, odszkodowania uzupełniającego. Natomiast, inaczej kwestię ustalenia odszkodowania reguluje art.18 ust. 3 ustawy o ochronie praw lokatorów. Osoby, o których mowa w tym przepisie, opłacają odszkodowanie w wysokości czynszu albo opłat za używanie lokalu, jakie byłyby obowiązane opłacać, gdyby stosunek prawny nie wygasł. Odszkodowanie ustalone w sposób określony w art. 18 ust. 3 wskazanej ustawy opłacają jednak osoby uprawnione do lokalu zamiennego albo socjalnego na podstawie wyroku eksmisyjnego w okresie od uprawomocnienia się tego wyroku do chwili dostarczenia im lokalu socjalnego lub zamiennego (tak również Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 6 grudnia 2012 roku, III CZP 72/12, OSNC 2013 rok, nr 6, poz. 71).

W przedmiotowej sprawie, pozew obejmuje okres od 10 grudnia 2012 roku do 30 kwietnia 2014 roku. Wyrok Sądu nakazujący opróżnienie lokalu numer (...) przy ul. (...) w Ł. został wydany w dniu 26 lutego 2015 roku, a zatem po okresie objętym żądaniem pozwu. W konsekwencji, podstawę prawną żądania powódki stanowił przepis art.18 ust. 2 ustawy o ochronie praw lokatorów. W rezultacie, odszkodowanie należne właścicielowi lokalu odpowiada wysokości czynszu, jaki właściciel mógłby otrzymać z tytułu najmu lokalu.

W pierwszej kolejności należało rozważyć czy pozwana P. D. (1) zajmowała lokal numer (...) przy ul. (...) w Ł. w okresie objętym pozwem oraz czy jest zobowiązana do zapłaty odszkodowania za bezumowne korzystanie z niego.

Jak wynika z treści przepisu art. 18 ust.1 ustawy o ochronie praw lokatorów, chwilą, do której na osobie zajmującej lokal bez tytułu prawnego spoczywa obowiązek uiszczenia odszkodowania jest chwila opróżnienia lokalu. Opróżnienie lokalu to moment, w jakim osoba ta opuści lokal wraz ze wszystkimi swoimi rzeczami oraz nie będzie już posiadała kluczy do lokalu, umożliwiających jej zajmowanie i korzystanie z tego lokalu.

Jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, pozwana P. D. (1) wraz z mężem i synem opuściła sporny lokal latem 2008 roku. Małżonkowie D. zabrali wówczas z lokalu większość swoich rzeczy. Opuszczali lokal w pośpiechu, w atmosferze rodzinnej awantury. Część rzeczy należących do P. D. (1) i jej męża została przez A. Z. (1) wyrzucona przez okno. Na wyraźne żądanie A. Z. (1) P. D. (1) pozostawiła matce swój komplet kluczy do lokalu. Po opuszczeniu spornego lokalu małżonkowie D. nie dysponowali już kluczami do niego. W lokalu pozostała suknia ślubna P. D. (1), garnitur P. D. (3), ich łóżko oraz serwis będący prezentem ślubnym. Podejmowane przez P. D. (1) i P. D. (3) próby odebrania rzeczy pozostawionych w lokalu numer (...) przy ul. (...) w Ł. zakończyły się niepowodzeniem. A. Z. (1) nie odbierała telefonów od córki i zięcia lub kończyła rozmowy wyzwiskami pod ich adresem. Twierdziła również, że pozostawione rzeczy stanowią jej własność. Pozwana nie podejmowała kroków prawnych, aby odzyskać pozostawione w lokalu rzeczy, gdyż chciała zerwać kontakty z uzależnioną od alkoholu matką. Natomiast rzeczy pozostawione przez małżonków D. w spornym lokalu nie były im niezbędne w codziennym życiu.

Strona powodowa, na której w tym zakresie spoczywał ciężar dowodu, zgodnie z art. 6 k.c., nie wykazała, aby pozwana w okresie objętym pozwem zajmowała sporny lokal, korzystała z lokalu, w tym zamieszkiwała w nim.

O fakcie zamieszkiwania przez pozwaną P. D. (1) w spornym lokalu w okresie objętym pozwem, nie świadczy także okoliczność, iż pozwana nie wymeldowała się z tego lokalu oraz iż nie zawiadomiła powódki o fakcie opuszczenia lokalu. Albowiem, lokal nadal pozostawał we władaniu jego najmocy.

Dla ustalenia miejsca zamieszkania osoby fizycznej, zgodnie z art.25 k.c., nie jest bowiem konieczne ani przydatne badanie zameldowania, lecz ustalenie faktu przebywania osoby w danej miejscowości z zamiarem stałego pobytu. Zameldowanie jest aktem administracyjnym, który potwierdza okoliczność stałego zamieszkania w danej miejscowości i ułatwia ustalenie, ale nie przesądza o miejscu zamieszkania. Z zameldowaniem nie jest więc związane domniemanie, że określa ono miejsce zamieszkania (tak między innymi wyrok NSA w W. z dnia 14 grudnia 2005 roku, I (...) 212/05, Lex nr 195823; orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 3 maja 1973 roku, I CZ 48/73, Lex nr 7250; orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 1973 roku, I CZ 38/73, Lex nr 7234).

Na gruncie prawa cywilnego miejsce zamieszkania zostało powiązane z całym obszarem określonej miejscowości, bez dalszego uszczegółowienia co do dzielnicy, ulicy, budynku, a wreszcie konkretnego lokalu (por. wyrok Sądu Najwyższego dnia 13 lutego 1976 roku, I CR 930/75, OSN 1977 rok, Nr 1, poz. 5 i wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1983 roku, II UR 4/83, OSP 1984 rok, Nr 12, poz. 265). Ta cecha odróżnia cywilistyczne ujęcie miejsca zamieszkania od potocznego rozumienia tego pojęcia, utożsamianego – niesłusznie, a nagminnie - z adresem zameldowania (na pobyt stały lub czasowy) osoby fizycznej. Różnica wynika z odmienności celów, których realizacji ma służyć kategoria miejsca zamieszkania w prawie cywilnym oraz administracyjne zameldowanie, które zostało stworzone przede wszystkim dla potrzeb ewidencjonowania ludności.

Życie każdego człowieka, prowadzona przez niego działalność oraz kształtujące jego sytuację prawną zdarzenia mogą być związane z różnymi, zmieniającymi się w czasie, punktami przestrzeni. W tym kontekście istotne znaczenie ma zwłaszcza miejsce, w którym człowiek funkcjonuje w sposób trwały, a nie tylko czasowy czy też wręcz okazjonalny. Miejsce stabilnego ześrodkowania funkcji życiowych człowieka określić można generalnie jako jego miejsce zamieszkania (tak E. G. „Kodeks cywilny. Komentarz.”). Tak rozumiane miejsce zamieszkania nadaje się do wykorzystania przy ustaleniu miejsca zamieszkania pod określonym adresem tj. przebywanie w określonym lokalu, który to lokal ma stanowić centrum życia określonej osoby (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 22 czerwca 1988 roku, III CZP 18/88, opubl. L.).

Jak wskazano powyżej, pozwana P. D. (1) wykazała, że w okresie objętym pozwem nie zamieszkiwała w spornym lokalu, ani nie korzystała z niego w inny sposób. Do opuszczenia lokalu zmusiła pozwaną sytuacja domowa, nadużywanie alkoholu przez matkę A. Z. (1). Opuszczając lokal przy ul. (...) w Ł. pozwana P. D. (1) przekazała posiadany komplet kluczy do lokalu matce A. Z. (1) na jej wyraźne żądanie. Od tego momentu jedynym dysponentem lokalu była A. Z. (2), która zawładnęła także pozostawionymi w spornym lokalu przez małżonków D. rzeczami. P. D. (1) i P. D. (3) po opuszczeniu spornego lokalu zamieszkali z matką P. D. (4) D. w Ł. przy ul. (...), gdzie przebywali przez okres około roku. Następnie P. D. (1) z mężem zamieszkali z babką P. T. K., która po przebytych udarach wymagała opieki wnuczki. Od 20 sierpnia 2011 roku P. D. (3) i P. D. (1) zamieszkiwali w lokalu numer (...) przy ul. (...) w Ł., który wynajmowali od P. D. (5), ale z przyczyn finansowych musieli zrezygnować z wynajmowania tego lokalu i zamieszkać z bratem P. Ł. D. w Ł. przy ul. (...). W dniu 23 maja 2013 roku P. D. (3) zawarł umowę najmu lokalu mieszkalnego numer (...) przy ul. (...) w Ł., gdzie zamieszkał z żoną P. D. (1) i dzieckiem. W tym lokalu pozwana P. D. (1) zamieszkuje z rodziną do chwili obecnej. Pozwana mimo problemów mieszkaniowych nigdy nie wróciła do spornego lokalu i w żadnym zakresie nie koncentrowała tam swoich spraw życiowych. Wobec objęcia lokalu w wyłączne posiadanie przez A. Z. (1) i zawładnięcia przez nią pozostawionymi w lokalu rzeczami P. D. (1) i jej męża, brak jest podstaw do przyjęcia, że pozwana P. D. (1) korzystała ze spornego lokalu przechowując w nim rzeczy. Albowiem, owe rzeczy pozostały w lokalu wbrew w jej woli.

Konkludując, powództwo podlegało oddaleniu wobec nieudowodnienia przez powódkę, iż pozwana P. D. (1) w okresie objętym pozwem korzystała ze spornego lokalu.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania. Powódka przegrała proces w całości. Winna zatem zwrócić na rzecz pozwanej poniesione przez nią koszty procesu, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 2.400 zł (ustalone na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, t.j. Dz.U. 2013 poz. 461) oraz opłata od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.